

Воронина Леся

Народилася 21 березня 1955 року в Києві. Онучка українського письменника Прохора Воронина. У 1979 році закінчила філологічний факультет Київського університету (заочний відділ).

За роки навчання встигла попрацювати кур'єром у Спілці письменників України, лаборантом у школі, електромонтером на деревообробному комбінаті, екскурсоводом у Музеї народної архітектури та побуту в Пирогові та на багатьох інших роботах.

З 1987 до 1991 року – редактор відділу літератури та мистецтва журналу «Україна».

З 1991 року працює у дитячому журналі «Соняшник».

Твори:

Суперагент 007— дитячий детектив

Суперагент 007 Нові пригод — дитячий детектив

Таємниця смарагдового дракон — дитячий детектив

Суперагент 000. Таємниця золотого кенгуру

Таємниця пурпурової планети

Таємне товариство боягузів <http://www.rulit.me/books/taemne-tovaristvo-boyaguziv-abo-zasib-vid-perelyaku-9-read-355303-1.html>

Прибулець з країни Нямликів

Нямлик і балакуча квіточка

Таємне товариство боягузів, або засіб від переляку № 9

(скорочено)

Розділ 1. Кактус показує колючки

Я обережно визирнув з-за рогу будинку й одразу ж відсахнувся: біля мого під'їзду стояв Кактус. На жаль, з Кактусом, якого насправді звать Сашко Смик, я знайомий майже від народження — ми живемо у сусідніх квартирах. Мама каже, що битися ми з ним почали ще лежачи у візочках. Досить було залишити наші колясочки поруч, як ми відразу ж намагалися видерти одне в одного іграшки й билися пляшечками з молочною сумішшю. Не знаю, з чого почалася наша ворожнеча, але скільки себе пам'ятаю, кожна наша зустріч закінчувалася якщо не бійкою, то штурханями.

Я до цього давно звик і ставився просто, — як до неминучого лиха.

Ми з Сашком завжди були однакові на зріст і сили в нас були рівні. Але після літніх канікул я побачив Кактуса й просто остовпів. Розумієте, раніше Сашко був невеличкий і худий, волосся в нього стирчало на всі боки, як колючки в кактуса — через це його так і прозвали: Кактусом. А тепер він став схожий на гібрид жирафи з орангутангом. Тобто виріс одразу на дві голови й накачав м'язи, як у Шварценеггера! І перша ж наша сутичка скінчилася тим, що я зрозумів: ось що відчувають альпіністи, потрапивши під гірську лавину!

Після цього я почав виходити з дому, як шпигуни у старих фільмах: полохливо озираючись, а потім біг до школи прохідними дворами. А коли все ж стикався десь із Сашком ніс до носа, то просто тікав, як звичайний боягуз. А

Кактус реготав мені в спину і кричав, копіюючи Карабаса Барабаса із фільму “Пригоди Буратіно”:

— Підійди-но до мене, дитинко! Зараз як дам боляче!

Ось і зараз Кактус мене помітив, ошкірився і почав підманювати пальцем.

При цьому він ще й приказував:

— Киць-киць, не бійся, я тебе трохи поб’ю, по-сусідськи, — і було видно, що зайти до під’їзду мені так і не пощастить.

Я відчув; що втягаю голову в плечі, як черепаха, яка помітила небезпеку й намагається сховатися у панцир, і щодуху побіг геть, подалі від Сашка і від його нахабного переможного реготу. По ногах мене бив футляр від скрипки: я саме повертався з уроку музики і це, здається, смішило Сашка найдужче. Адже він дражнив мене Поганським Паганіні ще відтоді, як уперше побачив зі скрипкою. Хоча справжнє моє ім’я Клим Джура.

Серце в мене калатало, як скажене, я задихався і відчував, що Кактус ось-ось схопить мене за шкірки й почне лупцювати, але тут сталося щось дивне і незрозуміле: люк, на який я наступив, раптом почав м’яко вгинатися під моїми ногами, і я шкереберть полетів у чорну прірву.

Розділ 2. Я стаю піддослідним кроликом

Спершу я почув звук. Він долинав звідкись іздалеку і був схожий на дзижчання бджоли. Навколо панувала темрява, і хоч як я вдивлявся туди, звідки почув оте тихе дзижчання, не побачив нічого. Я почав навпомацки просуватися вперед, все ще не розуміючи, що сталося, — адже останнє, що я

пам'ятав, було падіння. І ще — я зовсім не злякався. Почувався так, ніби дивлюсь кіно, а все, що зі мною відбувається, це якась комп'ютерна гра. Варто натиснути на кнопку — і все закінчиться.

Світло спалахнуло зненацька і засліпило мене. Виявляється, я стояв посеред великої абсолютно порожньої зали. Стіни були глухі, без жодного вікна, а підлога під моїми ногами злегка вібривала. Я підійшов до найближчої стіни, торкнувся до неї, і в ту ж мить під моїми пальцями з'явився невеличкий отвір. Звідти, немов на пружині, вискочила таця, на якій лежало кілька бутербродів і стояла склянка томатного соку.

“Дивно, звідки вони знають, що я люблю томатний сік і бутерброди з лікарською ковбасою?” — подумав я і відчув, що й справді страшенно зголоднів.

Щойно я взяв бутерброд і підніс його до рота, як звідкись ізгори почувся механічний голос:

— Смачного, шановний Климе Миколайовичу! Раді вітати вас у секретній лабораторії ТТБ.

— А що це таке — ТТБ? — запитав я, швидко дожовуючи бутерброд.

— ТТБ — це Таємне Товариство Боягузів, — чітко відповів механічний голос. — А тепер прошу сідати.

Я відчув, що підлога під ногами сколихнулася, з неї ніби вирросло м'яке крісло. Я зручно вмовстився на ньому й приготувався до нових несподіванок. Та все ж, коли стіна переді мною розсунулася й перетворилася на велетенський

екран, я здригнувся. І навіть не через ці миттєві перетворення. На гігантському екрані я побачив вулицю, по якій щодуху мчала якась зіщулена перелякана істота. І раптом я впізнав себе: та це ж моя вулиця, по якій я тікаю від Кактуса, і це мене б'є по ногах скрипка, яку я стискаю в руці.

Стало так соромно, що я відчув, як палають мої щоки. І сльози набігли на очі. Хто вони, ці люди, що так підступно підглядали за мною? Яке вони мають право? Я вже хотів схопитися з крісла й спробувати знайти вихід з цього дивного приміщення, але тут згори знову пролунав голос. Цього разу не механічний, а цілком живий. Було чутно, що жінка, яка зверталася до мене, ледь усміхається:

— Не поспішай, ми відпустимо тебе, як тільки ти цього схочеш. Але у нас є пропозиція. Хочеш взяти участь у таємному експерименті?

— В якому експерименті? — обурено вигукнув я. — Я навіть не знаю, хто ви. І чому ви за мною спостерігали? І як я опинився у вашій таємній лабораторії?

— Перш ніж я відповім, ти маєш пообіцяти, що збережеш у таємниці все, про що дізнаєшся.

— І ви не боїтеся, що я вас обдурю?

— Ні, — спокійно відповіла жінка, — нам досить твого слова.

— Ну що ж — обіцяю, — легко згодився я, але при цьому на всяк випадок непомітно схрестив безіменний і середній пальці. Адже кожному дурневі відомо, що коли так схрещуєш пальці, жодна клятва не має сили.

— Ми винайшли засіб від страху. Ти маєш стати першою людиною, на якій ми хочемо його випробувати. Але, повторюю, ти можеш відмовитися. Тільки зробити це треба зараз. Давши згоду, ти вже не зможеш стати таким, як раніше. Вирішуй!

Так само тримаючи схрещеними пальці, я кивнув і впевнено сказав:

— Я згоден!

Звичайно, тоді я собі не міг уявити, до яких неймовірних наслідків призведе ота моя необачна згода!

Розділ 3. Знайомство з Жуком та Зайцем

Я стояв посеред вулиці і мружився від сонця, що світило мені прямісінько в очі. Розгублено озируючись на всі боки, я намагався зрозуміти, де опинився. Вулиця була зовсім незнайома... Повз мене проходили заклопотані люди, часом із подивом позираючи на мене. Один дядечко навіть спинився і запитав:

— Хлопчику, що з тобою? Тобі допомогти?

Та я заперечливо похитав головою і оглянув себе.

Вигляд у мене і справді був досить дурнуватий: волосся скуйовджене, сорочка розхристана, джинси в якихось іржавих плямах. Ніби мене спершу всмоктав якийсь гігантський пилосос, а тоді виплюнув бозна-де. І що найдивніше — в руках я й досі судомно стискав обшарпаний футляр зі своєю нещасною скрипчкою.

Я навмання побрів вулицею, намагаючись знайти дорогу додому. Хай ця чортівня врешті скінчиться. Може, просто хтось вирішив пожартувати зі мною?

Може, це чергова серія “Прихованої камери” і зараз звідкись із-за рогу вискочить дядько і з ідіотським реготом повідомить:

— Увага, усміхніться, вас знімають прихованою камерою.

Але враз я відчув, що якась невидима сила не дає мені відхилитися від наперед визначеного шляху. Мене ніби в спину хтось підштовхував. Спершу я намагався пручатися, а коли зрозумів, що все одно нічого не вийде, махнув рукою і пішов туди, куди мене спрямовували.

Врешті я опинився біля старого будинку з іржавою залізною брамою, на якій висів великий старовинний замок. З цікавості я легенько поторсав маленькі ворітця, що, здавалося, вросли в іржаві петлі, і вони легко відчинилися. Ледве я ступив крізь хвіртку, ворота за мною заклацнулися, і я зрозумів, що знову опинився у пастці.

Серце в мене закалатало так голосно, що навіть вуха позакладало від цього стукоту. Але я щосили стиснув пальці в кулаки і ступив уперед.

— Ну от ти й на місці, — почув я вже знайомий жіночий голос: той, що приймав мене до ТТБ — Таємного Товариства Боягузів. — Саме час розпочинати наш експеримент. Так, як ми з тобою домовлялися.

Навпроти мене стояла молода білява жінка, обличчя якої здалося мені страшенно знайомим, але звідки я її знаю, я ніяк не міг згадати. Так буває, коли прокидаєшся і марно хочеш пригадати свій сон, у якому щойно стрибав з найкрутіших скель і перемагав озброєних до зубів бандитів.

— Отак зразу? — хрипко запитав я, ніби намагаючись виторгувати ще кілька хвилин на роздуми.

Але жінка вмить відчула моє вагання і вже зовсім по-іншому, жорстко і суворо, наказала:

— Заходь у сад і починай тренуватися!

Я зробив ще кілька непевних кроків і інстинктивно відсахнувся. Повз моє вухо зі свистом пролетіла гострозуба металева зірочка і вп'ялася у стовбур старої яблуні.

— Нічого собі тренування! — обурено вигукнув я і озирнувся на біляву жінку, та поруч зі мною вже нікого не було.

Натомість звідкись із гущавини старого садка почувся пронизливий крик, і з кущів викотився живий клубок. Двоє хлопців, приблизно мого віку, гамселили один одного руками і ногами, вигукуючи тоді ще незрозумілі мені слова:

— Засіб від переляку номер один!

— Засіб від переляку номер сім!

— Засіб від переляку номер чотири!

Я з острахом відступив від явно божевільних хлопців, але в цю мить вони, ніби нічого не сталося, розчепили руки й ноги. Підвелися й почали обтрушуватися від прилиплих до одягу листків та гілочок. Один із хлопців, кругловидий, зі смішними довгими, мов у зайця, передніми зубами, усміхнувся і сказав:

— Привіт, Музиканте!

А другий, чорнявий, з чорними як смола очима й густими насупленими бровами, похмуро бовкнув:

— Ходімо готуватися до вечірньої операції. Ти й так затримався!

Розділ 4. Підготовка до секретної операції

Я слухняно, мов механічна лялька, пішов за хлопцями, так, ніби ми й справді давно були знайомі й домовлялися про якусь операцію. Головне, що раптом я помітив — противний липкий страх кудись зник. Навпаки, мене охопили цікавість і бажання приєднатися до Зайця й Жука — так я подумки прозвав своїх нових знайомих. Найдивнішим було те, що я вгадав: згодом виявилось, що у хлопців були саме такі прізвиська.

Продершись крізь переплетені гілки старих яблунь, ми вийшли на круглий піщаний майданчик, посеред якого стояв звичайнісінький дерев'яний грибок. Такі грибки можна побачити на будь-якому дитячому майданчику чи на пляжі. Жук і Заєць сіли під дашком дерев'яноф мухомора, а я стояв перед ними, мов на іспиті.

Чорнявий підняв руку, захопився за дошку на дашку грибка, і раптом ця

дошка почала розтягатися й перетворилася на сувій тоненького, згорнутого трубочкою паперу. Жук розгорнув його на колінах. Пильно придивився до якихось позначок на папері, поводив пальцем по чітко намальованій схемі й сказав:

— Сьогодні рівно о 21-й стоятимеш під цим банком. Одягни щось діряве й брудне. Гратимеш жалісну пісеньку про байбачка. А ми співатимемо.

І раптом Жук затягнув тоненьким жалісним голосом, йому басовито підспівував Заєць:

По світу я попобродив, І байбачок зі мною. Побачив я чимало див, І байбачок зі мною. І мій завжди, і мій завжди, Мій байбачок зі мною, І мій завжди, і мій завжди, Мій байбачок зі мною. Людей чимало на землі, І байбачок зі мною, Бувають добрі, більше злі, І байбачок зі мною. Співаю різні я пісні, І байбачок зі мною, Бува веселі, більш сумні, І байбачок зі мною. За це в дарунок хліба шмат, І байбачок зі мною, І тим я сит, і тим я рад, І байбачок зі мною. Все в світі крам — Купи-продам, Мій байбачок зі мною, За гроші ж душу не віддам, І байбачок зі мною.

— З байбачком ми тебе познайомимо при зустрічі! Він уже спеціально видресирований — вмiє витягати папірці з віщуваннями. А тепер біжи додому й готуйся. Спізнюватися не можна!

Не встиг я нічого сказати, як вже стояв за залізною брамою, на якій знову висів іржавий замок. В руках у мене, крім футляра зі скрипкою, з'явився зіжмаканий папірець, на якому було написано адресу, намальовано чіткий план-схему й слова пісні про байбачка. Все відбулося так швидко, що я не встиг розпитати у своїх нових знайомих, що ж має відбутися ввечері. Що це за таємна операція і навіщо я маю перевдягатися у лахи й грати на центральній площі міста жалісну пісеньку про байбачка?

Розділ 5. Чи можна порушувати клятву?

Я сидів у своїй кімнаті і, мов загіпнотизований кролик, дивився на секундну стрілку годинника. Зараз наш настінний годинник нагадував мені велетенського хижого удава, що заковтує секунди й хвилини. Заковтує час, який залишався до

таємної операції. У мене ще й досі стояв у вухах голос Жука: “Сьогодні рівно о 21-й чекаємо тебе біля банку!”

На письмовому столі лежав клаптик паперу зі словами дитячої пісеньки про байбачка і планом банку. Цей будинок я і без того чудово знав. Просто тут працювала моя бабуся. Ні, не думайте, що бабуся у мене мільйонерша й очолює міжнародний банк. Вона там працює прибиральницею. Влітку я часто ходив з нею на роботу і допомагав поливати квіти й пилососити цілі кілометри

килимових доріжок, що вкривали довжелезні коридори банку. Спершу ті коридори нагадували мені лабіринти, я весь час ішов не в той бік, але через тиждень я вже орієнтувався у цьому хмарочосі, як у себе вдома.

Що ж вони збираються робити у банку? Може, я втрапив до банди грабіжників, і вони хочуть викрасти золоті зливки, що зберігаються у броньованих підвалах? Тоді мені кінець: банк стереже ціла армія озброєних охоронців, а камери спостереження встановлено в кожному приміщенні. Я так поринув у роздуми, що підскочив як ошпарений, коли бабуся поклала руку мені на плече.

— Господи, дитино, чого ти від рідної бабусі сахаєшся, як від вогню? Хочеш пиріжків? — І бабуся поставила переді мною на стіл тарілку, повну рум'яних пиріжків з м'ясом.

Моя бабуся готує найсмачніші в світі пиріжки, а ще понад усе на світі вона любить квіти. Здається, варто їй просто торкнутися якоїсь рослини, як та враз оживає, бруньки на її гілках розвиваються і вона починає цвісти. І вся наша квартира завдяки старанням бабусі Солі перетворилася на справжню оранжерею. Часом я намагався допомогти бабусі поливати чи пересаджувати квіти, але вона завжди лагідно, але твердо відсторонювала мене.

— Ніколи не чіпай моїх квітів! — наказувала вона, коли залишала мене самого вдома. — Вони знають і розуміють лише мене. Від дотику чужих рук квіти можуть загинути.

Я сприймав застереження бабусі як старечі дивацтва. Та все ж ніколи не порушував її заборони. Квіти в нашому помешканні і в сільській садибі, де бабуся жила влітку, доглядала лише вона.

Я стріпнув головою, відігнав від себе ці недоречні тепер спогади, вхопив ще гарячого пиріжка й, не попрощавшись із розгубленою бабусею, прожогом вискочив з квартири. До зустрічі залишалося 20 хвилин.

“Зорієнтуюся на місці!” — вирішив я: адже завжди можна сказати моїм новим знайомим, що мене просто не відпустили батьки. І навіщо їм знати, що мама з татом уже півроку працюють на розкопках піраміди в Єгипті. А може, ми взагалі вже ніколи не зустрінемося із Зайцем і Жуком...

Проте я добре усвідомлював, що так просто ця історія скінчитися не може. Здається, я втрапив у якусь хитро розставлену пастку і клятва, яку я дав членам Таємного Товариства Боягузів, зв'язала мене по руках і ногах.

